

Sense cap arrelament en el món de les galeries

En el meu itinerari les galeries tenen poca presència, tanmateix ha estat significativa. El gruix de l'obra l'he realitzat en espais de característiques diverses. Accions realitzades o peces ubicades en entorns naturals, en espais públics o industrials, en universitats i escoles; llocs aparentment sense qualitats per exposar-hi. I també en àmbits afins a l'art, com museus i centres d'art.

Text > **PERE NOGUERA**, artista visual

Aquesta diversitat ha marcat la meua manera de transitar i ha fet que poques vegades entrés en l'àrea acotada de la galeria, on els paràmetres predominants han estat la paret i el pedestal, almenys durant molts anys. No obstant això, esporàdicament, hi he fet exposicions, i, deixant a part ocasions en què el fet mercantil ha estat molt marcat, haig de dir que en la figura del galerista he trobat un aliat. Ha estat ell qui, sortint fora de la seva zona de confort, s'ha interessat pel meu treball i m'ha ofert un espai per presentar-hi una proposta. En aquests casos m'he adaptat a les possibilitats del lloc, propiciant una devolució d'interessos i obrant amb tota la llibertat possible, ja que no hi ha cap lloc que sigui inútil. Quan la relació ha estat profitosa, aleshores l'exposició ha esdevingut un punt d'inflexió en la meua trajectòria.

Col·laboracions importants

A la Sala Vinçon (Barcelona, 1975), els propietaris actuaven més com a promotors d'art que com a galeristes, encara que la particularitat de l'establiment propiciava la venda de les obres. L'exposició «La fotocòpia com a obra document» va esdevenir una fita en el meu currículum. Hi vaig desenvolupar conceptes com la peça seriada o múltiple i vaig treballar amb la voluntat d'explorar la utilitat de l'espai també com un fet de lectura, característica que he seguit conreant. Aquesta mateixa exposició, els anys següents, va formar part de la programació de galeries de Madrid i

>> La visita ets tu... i els teus accessoris, de Pere Noguera, a la Galeria Canaletta, de Figueres (1980).

>> Vista de l'exposició de Pere Noguera a la Galeria Massanet, de l'Escala (1977).

Girona. «La fotocòpia com a obra document» es va completar amb un catàleg que ha permès fer-la visible més enllà de la mera exposició.

A la Galeria Massanet (l'Escala, 1977) és on vaig obrir per primera vegada el tema de l'arxiu, amb un homenatge a l'artista surrealista Joan Massanet: «Arxiu - Sèrie Massanet». Les dues exposicions cohabitaven en el mateix local.

A la Galeria Canaleta (Figueres, 1980), la instal·lació «La visita ets tu... i els teus accessoris» va ser singular i paradigmàtica, perquè em va permetre veure quin era el resultat de transformar l'espai i els objectes recoberts de fang en un àmbit molt diferent dels que fins llavors havia experimentat, en un cas («Prop de la terra») a l'aire lliure, a la terrera Trayter Vacamorta, de Cruïlles, i en un altre («Propuesta para un espacio. Objetos para enfangar») en l'esfera institucional, a la Sala de Cultura la Caja de Ahorros de Navarra, a Pamplona.

Haver estat un dels fundadors de Metrònom, centre d'art contemporani de Barcelona, em va permetre tenir contacte amb agents culturals i també galeries, tant de Catalunya com de fora. Aquest fet ha afavorit col·laboracions i intercanvis que d'altra manera haurien estat més complicats. El 1980, en l'entorn del III Symposium Internacional d'Art Performance de Lió, els organitzadors, després de veure «La visita ets tu...», em van proposar fer quelcom semblant en una galeria de la ciutat francesa. En aquella ocasió els objectes recoberts de fang eren elements escultòrics i, com a Figueres, la contemplació havia de ser des de l'exterior; no es podia accedir al local.

Un cas a part és la Galerie L'Ollave, de Lió, amb una filosofia propera a una associació cultural. Eren un grup d'artistes, poetes, escultors... que actuaven com a revulsius culturals. És aquí on vaig fer el nombre més important d'exposicions individuals. Aquesta experiència em permet explicar que el nivell

d'obra venuda no era més important que la possibilitat de portar a terme el treball que en aquell moment m'estava plantejant. Més enllà de l'estreta relació amb la Galerie L'Ollave, haig de dir que no he tingut cap arrelament en galeries d'art de Catalunya o de fora.

Com es pot entreveure, no he creat una obra comercial expressa per a galeria. Quan m'han demanat un projecte, he examinat totes les possibilitats que hi havia, de la mateixa manera que ho hauria fet en un altre lloc, com per exemple un bosc o una sala d'actes d'universitat. Per a mi aquests establiments han estat, també, un espai més de recerca i, per extensió, els propietaris han estat uns bons acompanyants.

El fet que hi hagi una estreta complexitat entre el món de les galeries, els museus i altres agents culturals fa que als que no estem representats per cap galeria d'art ens sigui més difícil tenir visibilitat i representació en els centres institucionals nacionals i internacionals.